

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Det vestindiske Shal

Citation: Drachmann, Holger: "Det vestindiske Shal", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 392. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann06tom-shoot-workid56982/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Vi sejlede sammen paa Kina, og vi kom hjem, og vi skiltes og traf hinanden igen efter lang Tids Forløb. Han havde sin Mutter og jeg havde min, og begge Madammer var med i Selskabet, hvor vi mødtes. Jeg kan nu saa daarligt dy mig, og jeg spurgte ham, om han kunde huske den Gang, da jeg laante ham min Kæreste og derpaa skaffede ham en Kone.

Men han virrede med Hovedet og saa' hen til sin Madam. Min egen Mutter lo.

Og det gjorde hun ret i, og det gør hun altid ret i. Man skal ikke gøre nogen Reverkule af sit Hjerte. Jeg fortæller alt, som det er. For, ser De: vi er jo alle Mennesker!

„Unægteligt!“ svarede jeg. „Blot alle vilde erindre det ...!“

Og dermed skubbede min Toldassistent Skuffen til med Portrættet og Historien i.

III.

Det vestindiske Shal.

„Det var Shalet — det vestindiske. Har De hørt om det?“

Nej, det havde jeg ikke.

„Saa kan De høre det nu. Vi kom med Fregatten inde fra Varmen — fra St. Croix. Og det skal altid falde saadan, at vi kommer herop igen i disse Farvande, naar det er koldt Foraar eller koldt Efteraar. Maaske det er for at værne Folkene til Snue. Den Gang var det nu koldt Forsaar, da vi stod Kanalen ind, og det blev ikke mildere, da vi kom op i Nordsøen. Der var paa hver Vagt altid et Par Mand, som enten hostede eller spyttede, naar vi var til Vejrs, og undertiden hostede og spyttede de paa samme Tid. Saa er der en Mand paa Fortoppen, som maa ha' haft usædvanlig meget Vand i Munden, for hans Spyt kommer ned om Læ paa Dækket, hvor Baadsmanden staar, og denne Baadsmand var en af de sejgeste blandt de gamle Underofficerer, og hans Navn var Bunke.

Han præjer straks op: Hold for Munden, din So — naar Du gaar! Og i det samme dasker Manden deroppe ned og falder udenbords — i Søen med ham.

Bunke brøler: „En Mand over Bord!“ og da han maaske synes, at han selv havde Skylden, saa smider han Halvstavlerne og springer ud efter Manden.

Fregatten gjorde stor Fart, og høj Sø var der, og Manden kunde — som saa mange af disse Fiskere — ikke svømme; men alligevel bjærgede Bunke ham, og da Fregatten er kommen op i Vinden og Chaluppen sat ud, saa faar vi dem begge to efter megen Besvær om

Bord igen, og Manden faar sig en privat Lussing, og Bunke bliver noteret af Næstkommanderende; og da Chefen senere hen kommer paa Dækket, saa kalder han ad Bunke og siger ham et Par pøse Ord, saadan hvad der i en Fart kan siges om *den Ting*. — og derpaa har vi et langt Kryds Nordsøen op igennem, og ingen tænker mere paa den Sag.

Men da vi staaar Skagen ind, og Vejret har bedret sig, om end vi har Vinden kontrær, saa kalder Chefen paa Bunke og siger ham, at han vil indstille ham til Redningsmedaillen.

Vel, Hr. Kaptajn! siger Baadsmanden og tager til Kasketten.

Men jeg har tænkt paa — siger Chefen videre — at Togtet har været længe, og at det maaske er smaat med Mønten derhjemme i Krokodillegade!

Vel, Hr. Kaptajn! siger Bunke.

Det ser jo nok pænt ud at bære en saadan Medaille i det røde Baand, naar man spadserer paa Frederiksberg, men den gode Bevidsthed har man allenfals indvendig, og jeg vil derfor spørge Dig, om Du heller ønsker at faa seksten Specier i Sølvpenge? — siger Chefen.

Vel, Hr. Kaptajn! siger Bunke. Maa jeg tænke derover til i Morgen?

Du kan sige mig Besked, naar vi kommer paa Reden — Bunke! Og dermed gik Chefen nedén under.

Naar jeg hører saa ud paa Aftenstunden, at Bunke taler med sin gamle Ven Kanoneren paa samme Vagt om Sagen

Kanoneren siger:

Jeg synes nu, at Du skulde ta' Medaillen. For vel er den Skilling ikke meget værd i sig selv, men den røde Stump Baand — ser Du — den er det, som stikker det Rak i Land i Øjnene, saa at de kan sige sig selv, naar en Underofficer kommer gloende med sit Frakkeopslag, at han ikke alene gaar i sin Konges Tøj og skælder Folkene ud, men ogsaa er en Stadskarl og vover Trøjen, naar det kniber for et eller andet Bæst, som ikke kan hjælpe sig selv!

Saa svarer Baadsmanden:

Ja Du, det er meget godt. Men jeg tror alligevel, at den gamle har Ret. Sølvtøj er Sølvtøj. Det har været et langt Togt, og — det nytter ikke at skjule det — jeg har smidt alle mine Møntsorter ud i Land til de sorte Negerkoner, der vaskede for os, og til de sorte Tøser, som vi dansede med. Man er jo kun et Mandfolk.

Ja, det ved Gud! siger Kanoneren.

Og saa siger Baadsmanden videre: Naar jeg nu kommer hjem i Krokodillegade, saa staaar Mutter og venter der, og de første Par Etmaal gaar det naturligvis med Kys og Klap, men saa blir Mutter for-

nufriig, og saa spørger hun: Bunke, Du har vel det vestindiske Shal med, som Du lovede mig? Og saa staar jeg der, og det nytter s'gu ikke at vise paa Medaillen og den røde Stump Baand; — for den kan Madammen ikke gaa med!

Du har Ret! siger Kanoneren. Det gaar præcis, som naar jeg kommer hjem i Elefantgade. Der har jeg ogsaa en Mutter, som spørger: Hvad har Du hjem med? — Bare med den Forskel, at hun spørger lige straks. For hun er nu ikke saa kælen af sig!

Det er min Mutter — siger Baadsmanden. Hun er saa kælen af sig, at jeg ikke vil sværge paa, at hun ikke har haft sig en Ven, mens vi har været ude. For det ligger nu i Fruentimmernes Karakter, at de i *det* Stykke ikke er anderledes end som vi Mandfolk. Og det kan ikke nytte at snakke derom, naar man er Sømand og naar Togterne varer Aar og Dag.

Nej saagu! siger Kanoneren og klår sig under Kasketten.

Men hvis jeg nu ikke engang har bragt noget ordenligt hjem med mig — siger Baadsmanden — og hvis min Stedfortræder har vist sig mere galant end som jeg, saa kunde det hælde sig, at Mutter siet ikke mere kunde slaa ham af Tankerne, og det var dog en styg Tanke for en Baadsmand og Underofficer!

Ja, det var'et! siger Kanoneren; og saa gik de hver til sit.

Da vi saa kommer til Ankers paa Reden, saa gaar Baadsmanden til Chefen og tager til Kasketten og siger, at han har tænkt sig om, og at han er ganske af Chefens Mening.

Du tager Pengene? spørger den gamle.

Javel, Hr. Kaptajn!

Og Chefen fyrr ham de seksten Specier og kniber det ene Øje til, — som han altid plejede, naar han var ved Humør — og spørger: Hvad vil Du saa bruge dem til — Bunke?

Med Kaptajns Tilladelse — siger Baadsmanden — saa vil jeg købe et vestindisk Shal til min Mutter derhjemme!

Og Chefen giver sig til at le, og Næstkommanderende, som staar ved Siden af, han giver sig til at grynte; og begge to spørger de:

Hvor Fanden vil Du faa et vestindisk Shal fra?

Men Baadsmanden holdt bare Haanden til Kasketten og svarede ingenting.

Og saa blev vi afmønstrede.

Den første Dag, da jeg gaar gennem Store Regnegade, og ikke har andet at bestille end at se mig om imellem Marskandiserbutikkerne, saa faar jeg i et Vindu Øje paa et lyseblaat Shal med gule Frynser omkring og en stor rød Tulipan midt i; og jeg maatte lige straks tænke paa Vestindien og paa Negerkonerne der, naar de er ude at spadsere om Søndagen.